

[Kai Moltke.]

sterens side, ser i og for sig tiltrækkende ud. Det at danne storkommuner rummer jo muligheden for 3 fordele: for det første en forenkling af administrationen, hvis administrationen lægges tilstrækkelig fornuftigt an, for det andet en planlægning, som foregår efter hensynet til større områder, det være sig for trafik, vand, elektricitet, sanering og installationer overhovedet, for det tredje — og det er vel noget af det, vi trænger mest til — at man ved sammenslutningen får en ensartet skattebyrde og en ensartet skatteprocent.

Alle disse ting taler i og for sig for, at man går over til større enheder. Nu synes jeg blot ikke, at hr. Th. Mikkelson var særlig grundig i sin argumentation for, at vi skulle have storkommunen med det samme. For omkvædet var jo hele tiden: ja men alle de sociale institutioner i de enkelte områder bevarer vi uforandret, de kender befolkningen på stedet, de kender de sociale behov, de kan inddrive kildeskatten, fordi de bedre ved, hvad folk tjener osv. osv. Det, som var et indlæg for den øjeblikkelige og totale centralisering, blev i og for sig en indrømmelse til kravet om den totale desorganiserede decentralisering. For man kan jo ikke slå to fluer med ét smæk og på den ene side ville rationalisere og forenkle og på den anden side sige: ja men administrativt forbliver alt ved det gamle, det skal vi nok lade være med at pille ved, for så får vi ikke den daglige kontakt med befolkningen.

For mig er imidlertid nogle andre spørgsmål afgørende. Jeg tror, vi her befinder os i en af disse bevægelser, hvor man roligt kan sige, at tager man nu skridtet til storkommunerne, varer det ikke så forfærdelig længe, inden vi her i folketinget møder problemet igen.

Hvori ligger fejlen ved behandlingen? Den ligger i, at man her skaber et mønster, men at det vigtigste led i dette mønster, nemlig København og omegn, ikke tages med i betragtning. Man bebuder jo allerede, at dette alene måske kan medføre, at hele spørgsmålet om styrelsen skal tages op efter nye retningslinjer, hvis man gennemfører dette forslag nu og bagefter venter på, hvad der skal ske med hensyn til det storkøbenhavnsske område.

Lad mig endvidere sige: det forekommer mig, at man ignorerer udviklingen, som vi kender den i andre landes storbyområder. Ja, det er selvfølgelig rigtigt, at en stor by som Paris har sit kommunale råd for Storkøbenhavn, som tager sig af de vigtigste og de centrale opgaver; men lige så rigtigt er det, at der rundt omkring i byens forskellige kvarterer findes lokale kommunale råd, som har overtaget en hel række andre beføjelser. Hvis vi går videre og ser på inddelingene af byer som London og New York, ser vi et helt andet billede, en anden struktur, ganske vist en række fælles opgaver, men kombineret med lokale råd og lokale forsamlinger, fordi man på et vist tidspunkt centraliserede så meget, at næste skridt uvægerlig måtte blive tilbagevenden for at rette på skemaet, for at komme i nærmere kontakt med befolkningen, for at komme i nærmere kontakt med de praktiske arbejdsopgaver.

Men når tingene ligger sådan, vil det virkelig gøre mig ondt, hvis vi om ikke næste år, så det følgende år igen, når Storkøbenhavns forfatning skal fastlægges, kommer til helt andre slutninger her i tinget og man så bliver nødt til at tage hele dette smukke lovgivningsarbejde op igen.

Forslaget om centralisering af storkommunerne har såmænd kun én eneste fejl: man ved ikke, hvor man i landsmålestok vil hen, og derved risikerer man at sætte noget i gang, som kommer til at virke som en boomerang, d.v.s. at hele det skønne projekt havner én gang til her i salen. For selvfølgelig har SF-ordføreren ret, når han siger, at bortset fra alle disse mammutdannelser er der én vigtig ting, som bliver tilbage, og det er det, at kommunalt selvstyre skal betyde den størst mulige kontakt med befolkningen og en maksimal medindflydelse hos befolkningen på de enkelte områder. Her i København har vi i alle tilfælde talmæssigt en storkommune, som nu skal udvides, udvides af praktiske grunde, som jeg talte om i min indledning, men vi har også lige så sikkert som amen i kirken på det københavnske område i de senere år i bogstavelig talt hvert eneste af byens større områder så at sige fået skabt udenomsparlamentariske organer, lokalråd, som sætter både det ene og det andet i gang, som ganske vist ikke er folkevalgte, men som er fremgået af overenskomsten mellem de forskellige politiske partier,